

Kan EU bli ett apokalyptiskt Romarrike (del 2)

Den 26 maj hålls Europaparlamentsval i Sverige. Eftersom många inte tycks veta vad valet handlar om, enligt en Novus-undersökning gjord i april, har jag känt mig föranledd att skriva om EU i historisk och profetisk relation till Antikens Romarrike. I artikelns första del ger jag en översikt av EU:s och Romarrikets bakgrund och hur dessa politiska maktområden vuxit fram. Av beskrivningen kan man konstatera att det finns vissa likheter dem emellan, såsom starka maktambitioner, ett växande territorium, mycket lagstiftning och korrupktion. Men där finns givetvis också olikheter.

I denna andra del ger jag en kort översikt av sentida försök att skapa enhet i Europa och därefter en tolkning av världsimperierna som beskrivs i Danielsbokens profetior och i Uppenbarelseboken. Där röjs slående likheter mellan Romarriket och dagens EU, profetior som kommer få sin slutliga uppfyllelse i den tid då Jesus Kristus ska återkomma till jorden för att vara kung i Guds rike.

Förspelet till den Europeiska gemenskapen skedde några månader innan 2:a Världskriget tog slut 1945 då "segrarna" (England, USA och Sovjet) samlades i Jalta på Krimhalvön för att "göra upp" om Europa. Bland annat beslutades att demokratiska val skulle hållas i Tyskland och i de befriade länderna i Centraleuropa, ett beslut som bröts av Sovjetunionen. Tyskland skulle efter segern delas i fyra ockupationszoner och avkrävas skadestånd.

Winston Churchill engagerade sig efter andra världskriget för europeisk samverkan och såg faran med Sovjetunionens maktambitioner i östra Europa. I ett tal som hölls i Zürich 1946 myntade han begreppet "järnridån" om kontinentens delning i ett kommunistiskt öst och demokratiskt väst. Churchill sa: "Vi måste bygga ett **Europas Förenade stater**. Endast på detta sätt kommer 100-tals miljoner arbetare återfå de enkla glädjejämnerna och förhoppningar som gör livet värt att leva. Vi Britter har vårt eget samvälde. Frankrike och Tyskland måste tillsammans ta ledningen." Vilken inverkan hans tal hade på den fortsatta processen kan man spekulera i.

Med *Parisfördraget* 1951 upprättades världens första **överstatliga** organisation av sex länder i Centraleuropa och som därefter svält ut till dagens EU-organisation med 28 medlemsländer. Det skulle dock dröja 22 år (1973) innan Storbritannien kom med i EU.

Enhetsförsök i Europa mellan år 1792 och 1806

Från år 800 e. Kr. och under hela medeltiden dominerade den katolska kyrkan i det Västromerska riket som även kallades det Heliga Romerska kejsardömet. Påvarna hade både andlig och politisk makt och krönt många av kungarna till kejsare under den tidsperioden. Katolska kyrkan med dess kardinaler, biskopar och präster hade ett stadigt grepp om människorna i det västliga Europa. Det var först med Luther och reformationen i mitten på 1500-talet, och de därefter följande teologiska trosriktningarna, ledda av Ulrich Zwingli, Jean Calvin med flera, som Katolska kyrkan fick erfar motstånd i sin maktambition att härska i Europa.

Den tyske kungen Frans var den siste kejsaren (Francis II 1792-1806) i det Heliga Romerska kejsardömet i Tyskland då han, efter det avgörande slaget mot Napoleon vid Austerlitz år 1806, upplöste kejsardömet på tysk mark. Han hade dock försäkrat sig om fortsatt makt genom att två år tidigare låta sig krönas som första kejsare i det katolska Österrikes nya kejsardöme.

Då Napoleon kom till makten var hans ambition att erövra Europa. Efter segern i Toulon i sydöstra Frankrike gick han vidare till Italien där stora delar ockuperades 1796 och han utsågs till Överbefälhavare över den italienska armén. Därefter besegrade Napoleon Österrike i flera slag varpå han riktade sig mot England för en invasion. Han ändrade sig dock och började istället planera för en erövring av Egypten i syfte att krossa britternas handels- och kolonialvälde och därmed få möjlighet att nå fjärran Östern.

År 1804 lät Napoleon kröna sig till Frankrikes kejsare. Vid kröningscermonin i katedralen Notre-Dame satte han själv kronan på sitt huvud. De följande åren lade han stora delar av Europa under sig. Vändningen för Napoleon, att ena Europa, kom efter hans misslyckade försök att erövra Ryssland i ett fälttåg 1812. I det stora befrielsekriget 1813-14 besegrades den stukade franska armén och Napoleon tvangs att abdikera för att därefter förvisas till ön Elba. Detta blev slutet på Frankrikes stormaktstid och drömmen om att härska över Europa.

Nästa försök att skapa ett enat Europa gjordes av Wilhelm I, kung av Preussen från 1861. Med honom återinfördes kejsarmakten i det Tyska riket då han utropats till dess förste kejsaren 1871. Han utnämnde statsmannen Otto von Bismarck till rikskansler vilket i praktiken betydde att det var Bismarck som kom att styra riket. Ett decenium senare ingick Tyska riket en allians med Österrike-Ungern och Italien som varade från 1882 till 1914, då 1:a världskriget bröt ut. Wilhelm I:s sonson Wilhelm II ärvde farfaderns ambition att verka för ett enat Europa. Han förde en kolonialistisk expansionspolitik fram till krigsutbrottet 1914, ett krig han inte önskade men blev tvungen att medverka i. Efter krigets slut 1918 tvingades Wilhelm II att abdikera och blev därmed Tysklands sista kejsare.

Det skulle bara dröja tjugo år till nästa potentat uppträdde i Tyskland, nämligen Adolf Hitler. Han hade starka ambitioner att skapa en totalitär regim och härska över ett Storeuropa, det s k tredje riket, ett slags bibliskt tusenårsrike. Där skulle den rena ariska rasen leva och härska över övriga folk. Detta enhetsförsök slutade i en katastrof i och med 2:a världskrigets slut 1945.

Skillnaden mellan de här ovan skildrade händelserna och det framväxande EU är uppenbar. Tidigare enhetssträvanden leddes av maktgiriga ledare och fördes med militära medel, medan EU startades av kristna demokrater i syfte att bevara fred och genom förhandlingar skapa samförstånd mellan länder i Europa. Frågan är hur länge det syftet ska bestå?

Romarriket i Bibelns profetior

Ur ett bibliskt profetiskt perspektiv kan historien, med dess stora avgörande händelser, ses som ett gigantiskt pussel där politiska händelser är pusselbitar som passar ihop och till sist visar den bild som Uppenbarelseboken ger av tidens slutskede. Ytterst är det skapelsens Gud, historiens Herre, som har kontrollen över detta. Israel, Guds utvalda folk, är ”nyckeln” till att tolka och förstå många av Bibelns profetior som gäller den sista tiden inför Jesu återkomst. Varför har alla försök att skapa ett enat Europa misslyckats de senaste 2000 åren? Svaret är att Israel inte varit på plats som suverän nation i sitt utlovade land. Det är först efter att den ”pusselbiten” kom på plats 1948 som ”EU-skeppet” kunde sjösättas 1951. Det var ingen slump! Det är först efter att Israel proklamerats som en nation, och efter intagandet av Jerusalem 1967, som ett europeiskt enhetsprojekt (EU) har kunnat växa fram. Sedan dess har EU och Israel utvecklats som starka och inflytelserika politiska områden till vad de är i dag.

Danielsboken är en historiskt och strategiskt viktig bok som med profetisk skärpa beskriver ett historiskt skeende från 600 f. Kr. till Jesu framträdande 28 e. Kr. och avslutas med ändens tid och Jesu återkomst till jorden. Boken beskriver Daniels upplevelser, drömmar och visioner i Babel under cirka 70 år, den tid judarna levde i fångenskap där. I skildringens centrum står Guds handlande med sitt egendomsfolk Israel, vilket är viktigt att ta i beaktande. Boken kan delas in i två huvudavsnitt – kapitel 2 t. o. m. 7 beskriver ett historiskt skeende utifrån ett icke judiskt perspektiv, en period som domineras av hedningarnas tider. Kapitel 8 t. o. m. 12 beskriver historien utifrån ett judiskt perspektiv. Här finns inte utrymme att ta med detaljer utan fokus är på kung Nebukadnessars dröm om en staty och Daniels dröm om de fyra djuren.

Statyn i kapitel 2 (representerar politisk makt) är en profetisk beskrivning av fyra stormaktsriken som uppstår mellan 600 f. Kr. och 476 e. Kr. där benen representerar Antikens Romarrike, fötterna representerar ett försvagat ”Romarrike” mellan år 500-1945 e. Kr. (se artikeln del 1) och tio tår ändtidens ”Romarrike” efter 1945. Att det gäller en stormakt som finns vid Jesus återkomst ser man i verserna 34-35 och 44-45. (Jmf. Upp. 4:3 och 17:12).

De fyra djuren i kapitel 7 är en profetisk beskrivning av samma riken som i kapitel 2 men som här representerar kungar med religiös makt. Det fjärde djuret var olikt de andra tre med tänder av järn och klor av koppar och tio horn på sitt huvud där plötsligt ett litet horn växte fram mellan dem. (Dan. 7:8, 20, 24, 25; Upp. 13:5). Beskrivningarna här ovan är tydliga med avseende på hur EU har utvecklats. Om EU ska vara den slutgiltiga makten där Antikrist framträder återstår att se. Men att det ska finnas en antikristlig maktsfär vid Jesu tillkommelse, som håller världen i skräckblandad förundran, det är helt klart enligt Bibelns profetior! (Upp. 13:5-8).

EU:s mytiska ursprung och symboler ger mångtydig bild

När och var möter man begreppet Europa i det förflutna? Det finns olika hypoteser om varifrån namnet Europa ska avledas. Den grekiska termen *Europa* härleds från de grekiska orden för bred (*jurys*) och ansikte (*ops*), och det är som beteckning för Greklands fastland som Europa först dyker upp. Runt 500 f.Kr. kom namnet att inkludera även länderna norr om Grekland. Andra hävdar dock att ordet fått en överförd betydelse i grekiskan, och ursprungligen kommer från ett semitiskt ord, det akkadiska ordet *erebu*, som betyder "solnedgång". Sedd från Mellanöstern går ju solen ned över Europa.

I den grekiska mytologin var **Europa** en fenicisk prinsessa, dotter till kung Agenor. En dag, när prinsessan var ute och plockade blommor på en äng nära havet, fick guden Zeus syn på henne och fylldes med en stark lidelse till flickan. Han intog skepnaden av en mycket vacker vit tjur som betade på ängen. När prinsessan fick syn på tjuren kunde hon inte motstå frestelsen att gå fram till den. Zeus lockade henne att sätta sig på hans rygg och han strövade lugnt runt med henne på ängen. Plötsligt rusade han ut i havet med en förskräckt och hjälplös prinsessa på ryggen, fortsatte vidare och sprang över hela Europas kontinent innan han slutligen tog henne till Kreta. Där avslöjade Zeus sin rätta identitet och parade sig med henne. Europa blev hans fru och Kretas drottning och hon födde trillingsönerna Minos, Radamanthys och Sarpedon åt Zeus.

Symboliken med en kvinna som rider på ett vilddjur var välbekant i hednisk religion. Den symboliken finns även i Bibeln där den beskriver den mest hädiska av alla religioner, nämligen avfällig kristendom, (Upp. 17:1-6). Utanför EU:s huvudbyggnader i Bryssel och Strasbourg finns denna symbolik i olika utföranden. Även på 2-euromyntet finns denna bild präglad. Är detta en slump? Jag kan inte tro det.

Parlamentsbyggnaden i Strasbourg i östra Frankrike, med formen av ett runt torn som ännu inte byggts färdigt, är ett annat exempel på EU:s koppling till biblisk historia, nämligen tornet i Babel (bet. *förvirring*; 1 Mos.11:1-9). Människorna som levde i Mellanflodsområdet i Mellanöstern ville "göra sig ett namn" och byggde ett torn (hebr. *göra sig stor*) mot himlen för att nå ett oberoende från Gud. Babels torn är ett uttryck för mänsklig makt, en målsättning som främjar Antikrist och hans rike. Människorna var enade genom ett språk vilket underlättade för dem att nå sitt mål - oberoende och makt. Det misshagade Gud och därför splittrade Han dem genom att förvirra deras tungomål och sprida ut (hebr. *med våld*) dem över jorden. (Apg. 17:24-27).

EU-flaggan, med de tolv gula stjärnorna i en cirkel på blå botten, har sitt ursprung från 1955 i Europarådet, inte att förväxla med någon EU-organisation. Den som kom med förslaget var inspirerad av en Mariabild i ett katolskt kapell i Paris. Maria avbildas där med 12 stjärnor ovanför sitt huvud. Symboliken skulle vara att försvara de mänskliga rättigheterna och främja den europeiska kulturen (läs: den katolska kulturen). Senare uppmuntrade Europarådet EG att anta flaggan som sin officiella symbol och strax innan EG skulle bli tolv medlemsländer 1986 antogs flaggan av dess stats- och regeringschefer. Men stjärnorna har inget med antalet medlemsländer att göra, säger man. De symboliserar enhet, solidaritet och harmoni mellan länderna.

På en av EU:s propagandaaffischer är ett halvfärdigt tornbygge avbildat och där står skrivet: "Europa, många språk, en röst". Ovanför tornet finns en cirkel med 12 femuddiga stjärnor som är uppochnedvända, som ett pentagram - en central symbol i ockultismen. Med dessa symboler är det uppenbart att EU-bygget är på kollisionkurs med Guds dom över människornas enhetssträvan.

Hur ska vi förhålla oss till dagens EU

Från att ha varit en "kristen" världsdal har Europas länder och folk utvecklats mot en allt mer sekulär livshållning, och politiskt har EU stegvis förändrats mot en mer social-liberal, sekulär-humanistisk ideologi. Vad gäller dess utveckling från starten 1951, då sex länder ingick ett begränsat avtal med ett uttalat syfte att bevara freden, till det EU vi ser i dag, med för närvarande 28 medlemsländer, har det blivit en kostsam och svällande byråkrati och ett snårigt regelverk. Var det detta gigantiska "tornbygge" som grundarna såg framför sig för 70 år sedan, även om man redan då talade om en **övernationell** europeisk gemenskap. Tillåt mig tvivla på det!

De som i början på 1950-talet grundade det som i dag utgör den europeiska gemenskapen var

troende katoliker, besjälade av den kristdemokratiska ideologin. Man kan nog påstå att det till en början var ett katolskt projekt som samlade länder med katolsk dominans. Det var troligen en av orsakerna till att vi i det protestantiska Norden inte var så entusiastiska för detta projekt. Vi hade ju vår nordiska gemenskap och även om vi tillhör Europa så kändes avståndet stort till kontinenten. Det var först när utlandsresandet tog fart på 1960-talet, och därefter, som vi började känna oss mer som européer. Det skulle dock dröja till hösten 1994 innan Sverige tog ställning i en rådgivande folkomröstning där 83,3 procent av de röstberättigade deltog. Rösterna fördelade sig med 52,3 procent för, 46,8 mot och 0,9 procent röstade blankt.

Ett smolk i "EU-bägaren" infann sig 1961 då kommunisterna byggde muren genom Tyskland vilken kom att bli en symbol för ett delat Europa. Detta kunde dock inte hindra att enhetsbygget fortsatte i Västeuropa. När sedan det oväntade hände, att muren revs ner och Väst och Öst förenades 1989, öppnades större möjligheter för EU-bygget att expandera. Nu antogs namnet Europeiska Unionen (EU) och den fria inre marknaden satte fart. Dock dröjde det drygt tio år innan de Baltiska och Östeuropeiska länderna blev antagna som medlemmar.

Utan att syna alla detaljer i detta "tornbygge" kan man konstatera att den utveckling som sker inom EU pekar mot en allt starkare överstatlighet (utvidgad gemensam valuta, förslag om gemensam skattepolitik, mer av gemensam socialpolitik och säkerhetspolitik, gemensamma flyktingkvoter, enhet i livsstilsfrågor och förslag om en egen armé) som i framtiden mycket väl kan ta diktatoriska former. Men då gäller det troligen ett mindre antal länder, en inre sammanflätad grupp av stater i den stora gemenskapen.

Idén om en gemensam valuta t. ex. har ju vuxit fram i takt med att det europeiska samarbetet blivit allt djupare. Då fördraget om Europeiska unionen genomfördes blev ett valutasamarbete formellt möjligt, och euron kunde införas i euroområdet 1999. De 19 medlemsländer som valt euron som sin valuta har överfört sin beslutanderätt över monetära frågor till europeisk nivå, i synnerhet till Europeiska centralbanken (ECB). Förutom det monetära samarbetet, omfattar EMU också ekonomisk och finansiell samordning.

I en TT-intervju (2019-04-25) säger Magnus Blomgren, docent vid Umeå universitet: "Vissa hävdar att Europaparlamentet egentligen inte har någon större reel makt. En gammal seglivad myt. EU-parlamentets inflytande över lagstiftningsprocessen har ökat successivt genom åren. De som säger att Europaparlamentet inte har någon makt - de vet inte vad de pratar om faktiskt, säger Blomgren." På Europadagen den 9 maj var regeringscheferna samlade i ett EU-toppmöte i Sibiu i Rumänien. I en allmänt hållen deklaration, i syfte att dölja de djupa sprickor som finns, slog man fast, "att hålla ihop i vått och torrt, alltid söka gemensamma lösningar och försvara ett enat Europa." Gränserna ska stärkas, asylsystemet reformeras, samt fördjupa den inre marknaden och valutaunionen. Klimatarbetet och det sociala skyddet för medborgarna ska prioriteras, fördjupa samarbetet kring försvarsinvesteringar och stärka EU:s roll i världspolitiken. (TT 2019-05-09).

Denna utveckling, tillsammans med en stramare styrning över medlemsskapet, kan i framtiden leda till ett 10-statsförbund (Upp. 17:12-14), som skulle kunna bli basen för Antikrists framträdande. Klart är dock att EU:s framtid hänger intimt samman med vad som kommer att ske med Israel fram över. Israels framtid finns förutsagd i Bibelns profetior.

Är det en sådan utveckling vi ser i dag då man talar om risken för ett "inbördeskrig" i EU där liberala och socialdemokratiska partier står emot s k högerpopulistiska partier? De våldsamma demonstrationerna i Frankrike med "Gula västarna", som protesterat varje vecka sedan i höstas mot regimen, är ett exempel på detta. Vid toppmötet i Sibiu sa Emmanuel Macron: "Om 15 dagar kan 400 miljoner européer rösta på ett projekt för att bygga vidare på Europa. Eller ett projekt för att förstöra, ta i sär Europa och återvända till nationalism." (Sv D 2019-05-10). Brexit i England är ett annat exempel som fler länder kan komma att efterfölja.

Det bör sägas att dagens positiva EU-förespråkare framhåller att dess ideologi fortfarande vilar på kristna och demokratiska värden, vilket stämmer till viss del. Men som Yoram Hazony, doktor i politisk filosofi och förestår Herzl Institutet i Jerusalem visar, så finns det inte något mellanting mellan demokrati inom definierade gränser i en nationalstat och diktatur inom ett imperiebygge. När det gäller EU:s uppbyggnad och funktion verkar det vara ett försök till just ett mellanting. Å

ena sidan är det en demokratisk process med nationella val till parlamentet vart femte år, där varje ledamot får tala och rösta. Å andra sidan måste direktiv och förordningar efterlevas av alla medlemsstater oavsett om dessa strider mot en nations egna lagar. Det sker genom att man framhåller de övergripande målen med EU - en garant för fred, en kraft att bekämpa brottslighet och terrorism samt betydelsen av att rädda miljön och klimatet. Denna uppbyggnad har viss likhet med Katolska kyrkans struktur och maktambitioner.

Om detta är en realistisk bild av nuläget och en möjlig framtid i EU, hur kan vi då agera inför och vid valet den 26 maj? Eftersom Sverige är medlem, och vi som medborgare har rösträtt, bör vi naturligtvis rösta. Hur och på vem vi ska rösta är dock en fråga för varje individ. Det vi som kristna framför allt ska göra är att be. (1 Tim. 2:1-4).

Det pågår viktiga initiativ när det gäller bön och aktiv kristen påverkan i EU. European Coalition for Israel (ECI) är en viktig kristen organisation som har sitt säte i Bryssel och arbetar med information om Israel och för att främja kontakten mellan EU och Israel. Grundare av och direktor för verksamheten är journalisten Tomas Sandell från Finland. European Leadership Forum är ett nätverk som samlar kristna ledare till att främja enhet, utrusta och ge dem redskap i syfte att förnya en biblisk kyrka och att evangelisera Europa.

Europe's Wells är ett bönenätverk som sänder ut lovsångs- och böneteam till tidigare väckelsehärdar, såsom Herrnhut i Tyskland, södra Wales i England och Filippi i Makedonien för att där gräva upp gamla "väckelsebrunnar". European union of prayer (EUP) är ett annat bönenätverk som verkat i flera år. Svensk teammedlem är prästen Peter Artman. Bedjare från olika europeiska länder möts en gång i halvåret i huvudstaden i det land som har ordförandeposten i EU och man ber för aktuella, konkreta behov inom EU. Detta initiativ är en fortsättning på det europeiska bönenätverket Intercessors for Europe som jag var engagerad i på 1970- och 80-talen. Då bad vi om att ett nytt "vikingatåg", bestående av kristna ungdomar från Skandinavien, som skulle röra sig ner över Europa för att evangelisera. Det kom profetiska tilltal att så skulle ske, vilket det också gjorde i viss utsträckning. Sådana böner behöver uttryckas på nytt i dag. Då finns det hopp för Europas folk!

Claes-Göran Bergstrand. 2019-05-11.